DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 1 februari 2007 *

I mål C-266/05 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i domstolens stadga, som ingavs den 24 juni 2005,

Jose Maria Sison, Utrecht (Nederländerna), företrädd av J. Fermon, avocat,

klagande,

i vilket den andra parten är:

Europeiska unionens råd, företrätt av M. Bauer och E. Finnegan, båda i egenskap av ombud,

svarande i första instans,

* Rättegångsspråk: engelska.

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden P. Jann samt domarna J.N. Cunha Rodrigues, K. Schiemann (referent), M. Ilešič och E. Levits,

generaladvokat: L.A. Geelhoed,
justitiesekreterare: R. Grass,

efter det skriftliga förfarandet,

och efter att den 22 juni 2006 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Jose Maria Sison har i sitt överklagande yrkat att domstolen skall upphäva den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt meddelade den 26 april 2005 i de förenade målen T-110/03, T-150/03 och T-405/03, Sison mot rådet (REG 2005, s. II-1429) (nedan kallad den överklagade domen), i vilken förstainstansrätten ogillade eller avvisade talan i de tre målen om ogiltigförklaring av tre beslut antagna av Europeiska unionens råd den 21 januari, den 27 februari och den 2 oktober 2003 om att inte ge tillgång till vissa handlingar (nedan kallade det första avslagsbeslutet, det andra avslagsbeslutet respektive det tredje avslagsbeslutet).

Tillämpliga bestämmelser och faktiska omständigheter

Tillämpliga bestämmelser

2 Skälen 3, 4, 9 och 11 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001 av den 30 maj 2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar (EGT L 145, s. 43) har följande lydelse:

"3) ... Denna förordning konsoliderar de initiativ som institutionerna redan tagit för att förbättra öppenheten i beslutsförfarandet.

4) Syftet med denna förordning är att ge allmänhetens rätt till tillgång till handlingar största möjliga effekt och att fastställa allmänna principer och gränser för denna rätt i enlighet med artikel 255.2 i EG-fördraget.

...

9) Vissa handlingar bör på grund av sitt mycket känsliga innehåll vara föremål för särskild behandling. ...

...

11) I princip bör institutionernas samtliga handlingar göras tillgängliga för allmänheten. Vissa allmänna och privata intressen bör emellertid skyddas genom undantagsbestämmelser. ...”

3 I artikel 1 a i ovannämnda förordning föreskrivs att den har till syfte att ”fastställa principer, villkor och gränser, under hänsynstagande till allmänna eller enskilda intressen, för rätten till tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens ... handlingar i enlighet med artikel 255 i EG-fördraget på ett sätt som garanterar största möjliga tillgång till handlingar”.

4 I artikel 2 i samma förordning, med rubriken ”Tillgångsberättigade och tillämpningsområde”, föreskrivs följande:

”1. Varje unionsmedborgare och varje fysisk eller juridisk person som är bosatt eller har sitt säte i en medlemsstat skall ha rätt till tillgång till institutionernas handlingar, med beaktande av de principer, villkor och gränser som fastställs i denna förordning.

...

5. Känsliga handlingar enligt definitionen i artikel 9.1 skall vara föremål för särskild behandling i enlighet med den artikeln.

...”

5 I artikel 4 i förordning nr 1049/2001, med rubriken "Undantag", föreskrivs följande:

"1. Institutionerna skall vägra att ge tillgång till en handling om ett utlämnande skulle undergräva skyddet för

a) det allmänna samhällsintresset i fråga om

— allmän säkerhet,

— försvar och militära frågor,

— internationella förbindelser,

— gemenskapens eller en medlemsstats finansiella, monetära eller ekonomiska politik,

...

2. Institutionerna skall vägra att ge tillgång till en handling om ett utlämnande skulle undergräva skyddet för

— en fysisk eller juridisk persons affärsintressen, inklusive immateriella rättigheter,

— rättsliga förfaranden och juridisk rådgivning,

— syftet med inspektioner, utredningar och revisioner,

om det inte föreligger ett övervägande allmänintresse av utlämnandet.

...

4. För handlingar som härrör från tredje part skall institutionen samråda med den berörda tredje parten för att bedöma om de undantag som anges i punkterna 1 och 2 skall tillämpas, om det inte är uppenbart att handlingen skall eller inte skall lämnas ut.

5. En medlemsstat får begära att institutionen inte skall lämna ut en handling som härrör från denna medlemsstat utan att medlemsstaten dessförinnan har lämnat sitt medgivande.

6. Om enbart delar av den begärda handlingen omfattas av något av undantagen, skall övriga delar av handlingen lämnas ut.

..."

6 I artikel 6.1 i ovannämnda förordning föreskrivs följande:

"En ansökan om tillgång till en handling skall inges i skriftlig form ... Sökanden är inte skyldig att ange några skäl för sin ansökan."

7 I artikel 9 i samma förordning föreskrivs följande:

"1. En känslig handling är en handling som härrör från institutionerna eller organ som har upprättats av dem eller från medlemsstaterna, tredje länder eller internationella organisationer och som i enlighet med den berörda institutionens bestämmelser klassificerats som 'TRÈS SECRET/TOP SECRET', 'SECRET' eller 'CONFIDENTIEL' och som skyddar Europeiska unionens eller en eller flera av dess medlemsstaters väsentliga intressen på de områden som omfattas av artikel 4.1 a, i synnerhet allmän säkerhet, försvar och militära frågor.

...

3. Känsliga handlingar skall registreras eller lämnas ut endast om den varifrån handlingen härrör givit sitt samtycke.

4. En institution som beslutar att vägra tillgång till en känslig handling skall ange skälen för sitt beslut på ett sådant sätt att de intressen som skyddas i artikel 4 inte skadas.

..."

8 Artikel 11.2 i förordning nr 1049/2001 har följande lydelse:

"Registret skall för varje handling innehålla ett referensnummer ... ämnet och/eller en kort beskrivning av innehållet i handlingen ... Hänvisningarna skall göras på ett sätt som inte undergräver skyddet för intressena i artikel 4."

9 I artikel 12.1 och 12.2 i förordningen föreskrivs följande under rubriken "Direkt tillgång i elektronisk form eller via ett register":

"1. Institutionerna skall i största möjliga utsträckning ge allmänheten direkt tillgång till handlingar i elektronisk form eller via ett register, i enlighet med den berörda institutionens bestämmelser.

2. Särskilt lagstiftningshandlingar, det vill säga handlingar som upprättats eller mottagits i samband med ett förfarande för att anta rättsakter som är juridiskt bindande i eller för medlemsstaterna, bör göras direkt tillgängliga, om inte annat följer av artiklarna 4 och 9."

Bakgrunden till tvisten

10 Förstainstansrätten redogjorde för bakgrunden till tvisten i punkterna 2–8 i den överklagade domen enligt följande:

"2 Den 28 oktober 2002 antog Europeiska unionens råd beslut 2002/848/EG om genomförande av artikel 2.3 i förordning (EG) nr 2580/2001 om särskilda restriktiva åtgärder mot vissa personer och enheter i syfte att bekämpa terrorism och om upphävande av beslut 2002/460/EG (EGT L 295, s. 12). Genom beslutet fördes sökanden upp på den förteckning över personer vars tillgångar och finansiella medel skall spärras, vilken upprättades genom denna förordning (nedan kallad den omtvistade förteckningen). Förteckningen uppdaterades genom bland annat rådets beslut 2002/974/EG av den 12 december 2002 (EGT L 337, s. 85) och rådets beslut 2003/480/EG av den 27 juni 2003 ([EUT] L 160, s. 81), varigenom de föregående besluten upphävdes och en ny förteckning upprättades. Sökandens namn stod varje gång kvar i förteckningen.

3 Sökanden ansökte, i enlighet med förordning nr 1049/2001, genom bekräftande ansökan av den 11 december 2002, om att få tillgång till de handlingar som föranlett rådet att anta beslut 2002/848 och om uppgifter om vilka stater som tillhandahållit handlingar i detta hänseende. Sökanden ansökte, genom bekräftande ansökan av den 3 februari 2003, om tillgång till samtliga nya handlingar som föranlett rådet att anta beslut 2002/974 och att bibehålla honom i den omtvistade förteckningen samt till uppgifter om vilka stater som inlämnat handlingar i detta hänseende. Genom bekräftande ansökan av den 5 september 2003, ansökte sökanden särskilt om tillgång till protokoll 11 311/03 EXT 1 CRS/CRP som upprättats av Ständiga representanternas kommitté (Coreper) avseende beslut 2003/480 och till samtliga handlingar som inkommit till rådet före antagandet av beslut 2003/480 och som legat till grund för att sökanden förts in och bibehållits i den omtvistade förteckningen.

4 Rådet vägrade att ge tillgång, inte ens en begränsad sådan, till någon av de begärda handlingarna, genom [det första avslagsbeslutet, det andra avslagsbeslutet respektive det tredje avslagsbeslutet].

5 Vad gäller det första och det andra avslagsbeslutet, uppgav rådet att de uppgifter som föranlett antagandet av de beslut genom vilka den omtvistade förteckningen upprättades förekom i Corepers sammanfattande protokoll av den 23 oktober 2002 (13 441/02 EXT 1 CRS/CRP 43) respektive av den 4 december 2002 (15 191/02 EXT 1 CRS/CRP 43), vilka klassificerats som 'CONFIDENTIEL UE' [...].

6 Rådet vägrade att ge tillgång till dessa protokoll med åberopande av artikel 4.1 a första och tredje strecksatserna i förordning nr 1049/2001. Det gjorde gällande att ett 'utlämnande av [dessa protokoll] och av de uppgifter som de av medlemsstaternas myndigheter ... som bekämpar terrorism [innehar] skulle kunna ge de personer, grupper och enheter som utgör föremål för dessa uppgifter möjlighet att undergräva dessa myndigheters åtgärder och sålunda allvarligt skada det allmänna samhällsintresset i fråga om allmän säkerhet'. Rådet anförde vidare att 'utlämnandet av ifrågavarande uppgifter även skulle kunna skada det allmänna samhällsintresset i fråga om internationella

relationer, eftersom de åtgärder som vidtas inom ramen för kampen mot terrorism även rör myndigheter i tredje land'. Rådet vägrade att ge en begränsad tillgång till dessa uppgifter, på grund av att samtliga uppgifter omfattades av ovannämnda undantag. Rådet meddelade inte heller vilka [stater] som tillhandahållit relevanta uppgifter, utan uppgav att 'de myndigheter som de ifrågavarande uppgifterna härrör från, efter samråd i enlighet med artikel 9.3 i förordning nr 1049/2001, inte gett sitt samtycke till att lämna ut de begärda uppgifterna'.

7 Vad gäller det tredje avslagsbeslutet uppgav rådet inledningsvis att sökandens ansökan avsåg samma handling som den som han nekades tillgång till genom det första avslagsbeslutet. Rådet fastställde sitt första avslagsbeslut och tillade att det även vägrade att ge tillgång till protokoll 13 441/02, på grund av undantaget avseende rättsliga förfaranden (artikel 4.2 andra strecksatsen i förordning nr 1049/2001). Rådet medgav därefter att det felaktigt uppgett att protokoll 11 311/03, vilket avsåg beslut 2003/480, utgjorde en relevant handling. Det uppgav i detta hänseende att det inte hade erhållit några andra uppgifter eller handlingar, som skulle kunna motivera ett upphävande av beslut 2002/848 i den del det avser sökanden.

8 Sökanden väckte talan om ogiltigförklaring av beslut 2002/974, vilken registrerats vid förstainstansrättens kansli under målnummer T-47/03."

Förfarandet vid förstainstansrätten och den överklagade domen

11 Klaganden har väckt talan tre gånger vid förstainstansrätten om ogiltigförklaring av det första avslagsbeslutet (mål T-110/03), det andra avslagsbeslutet (mål T-150/03) respektive det tredje avslagsbeslutet (mål T-405/03). De tre målen förenades.

12 I den överklagade domen ogillade förstainstansrätten talan i de tre målen.

13 Såsom framgår av punkterna 26, 34 och 35 i den överklagade domen fastslog förstainstansrätten avseende talan i mål T-405/03 dels att den skulle avvisas i den del den avsåg en ren bekräftelse av vägran att ge tillgång till protokoll 13 441/02, dels att den skulle lämnas utan bifall i den del den avsåg en vägran att ge tillgång till andra handlingar. Förstainstansrätten fastslog i detta hänseende att rådet hade styrkt att dessa handlingar inte existerade.

14 Förstainstansrätten ogillade talan i mål T-150/03. Förstainstansrätten fann nämligen i punkt 38 i den överklagade domen att de handlingar som klaganden hade begärt att få ut inte existerade.

15 Vad gäller mål T-110/03 fastslog förstainstansrätten inledningsvis följande i punkterna 46 och 47 i den överklagade domen:

"46 Vad gäller omfattningen av förstainstansrättens kontroll av ett avslagsbesluts lagenlighet konstaterar rätten att den, i [dom av den 19 juli 1999 i mål T-14/98,] Hautala mot rådet [(REG 1999, s. II-2489),] punkt 71 och [av den 7 februari 2002 i mål T-211/00,] Kuijer mot rådet [(REG 2002, s. II-485),] punkt 53 ... har fastställt att rådet har ett omfattande utrymme för skönsmässig bedömning när det, på grundval av skyddet för det allmänna samhällsintresset i fråga om internationella förbindelser, avslår en ansökan om tillgång till handlingar, såsom till viss del skett i förevarande fall. I domen i det [ovannämnda] målet Kuijer mot rådet fastställdes att institutionen har ett sådant utrymme för skönsmässig bedömning när den åberopar ett allmänt samhällsintresse till stöd för ett beslut om att avslå en ansökan om tillgång till handlingar. Institutionerna förfogar således över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning inom områdena för de [tvingande] undantag från allmänhetens tillgång till handlingar som föreskrivs i artikel 4.1 a i förordning nr 1049/2001.

47 Förstainstansrättens kontroll av lagenligheten av institutionernas beslut att inte ge tillgång till handlingar på grund av de undantag avseende det allmänna samhällsintresset som föreskrivs i artikel 4.1 a i förordning nr 1049/2001 är följaktligen begränsad till en granskning av att reglerna, i fråga om förfarandet och motiveringen, har iakttagits, att de faktiska omständigheterna är materiellt riktiga samt att det inte skett en uppenbart oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna eller förekommit maktmissbruk (se, analogt, domarna i det [ovannämnda] målet Hautala mot rådet, punkterna 71 och 72, och i det [ovannämnda] målet Kuijer mot rådet, punkt 53)."

16 Vad gäller klagandens grund enligt vilken beslutet att vägra tillgång till de begärda handlingarna utgör ett väsentligt åsidosättande av rätten till en rättvis rättegång och särskilt av de garantier som föreskrivs i artikel 6.3 i Europeiska konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (nedan kallad Europakonventionen), och av proportionalitetsprincipen, fastställde förstainstansrätten följande i punkterna 50–55 i den överklagade domen:

"50 Det följer av artikel 2.1 i förordning nr 1049/2001 att det är '[v]arje unionsmedborgare och varje fysisk eller juridisk person som är bosatt eller har sitt säte i en medlemsstat' som är berättigade till tillgång till institutionernas handlingar. Därav framgår att förordningen har till syfte att säkerställa allmänhetens tillgång till offentliga handlingar och inte endast att säkerställa att den som ansöker om tillgång till handlingar skall få tillgång till de handlingar som rör honom.

51 Vidare är de undantag från tillgång till handlingar som föreskrivs i artikel 4.1 a i förordning nr 1049/2001 formulerade i tvingande ordalag. Därav följer att institutionerna är skyldiga att vägra att ge tillgång till de handlingar som omfattas av dessa undantag, när de omständigheter som avses är styrkta (se analogt förstainstansrättens dom av den 5 mars 1997 i mål T-105/95, WWF UK mot kommissionen, REG 1997, s. II-313, punkt 58, och av den 13 september 2000 i mål T-20/99, Denkavit Nederland mot kommissionen, REG 2000, s. II-3011, punkt 39).

52 Det särskilda intresse som den som ansöker om tillgång till en handling som rör honom personligen kan göra gällande skall således inte beaktas vid tillämpningen av de tvingande undantag som föreskrivs i artikel 4.1 a i förordning nr 1049/2001.

53 Sökanden har huvudsakligen gjort gällande att rådet var skyldigt att ge honom tillgång till de begärda handlingarna, eftersom dessa handlingar var nödvändiga för att säkerställa hans rätt till en rättvis rättegång i mål T-47/03.

54 Eftersom rådet, i det första avslagsbeslutet, åberopade de tvingande undantag som föreskrivs i artikel 4.1 a i förordning nr 1049/2001, kan det emellertid inte kritiseras för att inte ha beaktat sökandens eventuella särskilda behov av att få tillgång till de begärda handlingarna.

55 Även om det visar sig att dessa handlingar är nödvändiga för sökandens försvar i mål T-47/03 — vilket är en fråga som skall prövas inom ramen för sistnämnda mål — är emellertid inte den omständigheten relevant vid bedömningen av det första avslagsbeslutets giltighet."

17 Förstainstansrätten underkände klagandens andra grund enligt vilken institutionernas motiveringsskyldighet enligt artikel 253 EG hade åsidosatts i det första avslagsbeslutet. Den fastslog härvid följande:

"60 När det är fråga om en ansökan om tillgång till handlingar skall institutionen i fråga, när den avslår en sådan ansökan, i varje enskilt fall styrka att de begärda

handlingarna, enligt de uppgifter som institutionen har tillgång till, verkligen omfattas av undantagen i förordning nr 1049/2001 (se, analogt, domstolens dom av den 11 januari 2000 i de förenade målen C-174/98 P och C-189/98 P, Nederländerna och Van der Wal mot kommissionen, REG 2000, s. I-1, punkt 24). Det kan emellertid vara omöjligt att för varje enskild handling ange skälen till att den skall sekretessbeläggas, utan att innehållet i denna handling samtidigt offentliggörs och det huvudsakliga syftet med undantaget på så sätt urholkas (se, analogt, domen i det [ovannämnda] målet WWF UK mot kommissionen, punkt 65).

61 Enligt denna rättspraxis ankommer det således på den institution som vägrar att ge tillgång till en handling att ange en motivering som gör det möjligt att förstå och kontrollera dels huruvida den begärda handlingen verkligen berörs av det område som avses i det åberopade undantaget, dels huruvida det verkligen finns ett skyddsbehov avseende detta undantag.

62 Vad gäller protokoll 13 441/02, har rådet tydligt angett de undantag som låg till grund för avslagsbeslutet genom att åberopa både första och tredje strecksatserna i artikel 4.1 a i förordning nr 1049/2001. Institutionen har uppgett på vilket sätt dessa undantag var relevanta med avseende på de berörda handlingarna genom att hänvisa till kampen mot terrorism och tredjeländers agerande. Rådet har dessutom lämnat en kortfattad förklaring avseende det åberopade skyddsbehovet. Det har nämligen uppgett, med avseende på den allmänna säkerheten, att utlämnandet av dessa handlingar skulle ge de personer som utgör föremål för dessa uppgifter möjlighet att skada de offentliga myndigheternas åtgärder. Vad gäller de internationella förbindelserna, har rådet hänvisat till tredjeländers delaktighet i kampen mot terrorism. Den omständigheten att denna motivering är kortfattad kan godtas, eftersom ytterligare uppgifter, såsom hänvisningar till de berörda handlingarnas innehåll, skulle medföra att syftet med det åberopade undantaget urholkades.

63 Vad gäller vägran att ge en begränsad tillgång till dessa handlingar, har rådet uttryckligen uppgett dels att det undersökt denna möjlighet, dels att det

förkastat möjligheten, eftersom handlingarna i fråga helt omfattades av de åberopade undantagen. Av samma skäl som angetts ovan kunde rådet inte ange exakt vilka uppgifter i handlingarna det var fråga om, utan att syftet med de åberopade undantagen urholkades. Den omständigheten att motiveringen förefaller vara standardiserad innebär inte i sig att motiveringen är bristfällig, eftersom den inte utgör ett hinder för vare sig förståelsen eller kontrollen av resonemanget.

64 Vad gäller de stater som inlämnat de relevanta handlingarna har rådet i sina ursprungliga avslagsbeslut självt meddelat att det förekom handlingar som härrörde från tredje land. Rådet har uppgett vilket undantag som är relevant i detta hänseende, nämligen artikel 9.3 i förordning nr 1049/2001. Vidare har det uppgett de två tillämpningskriterierna för detta undantag. För det första fann institutionen, underförstått men nödvändigtvis, att handlingarna i fråga var känsliga handlingar. Denna omständighet framstår som begriplig och kontrollerbar, med beaktande av dess sammanhang, särskilt med beaktande av att handlingarna i fråga har klassificerats som 'CONFIDENTIEL UE'. För det andra har rådet uppgett att det har samrått med de berörda myndigheterna och att det har beaktat att dessa motsatt sig att uppgifter som rör deras identitet lämnas ut.

65 Trots att det första avslagsbeslutets motivering var relativt kortfattad (två sidor), gav den sökanden till fullo möjlighet att förstå skälen för avslagen och förstainstansrätten möjlighet att genomföra sin kontroll. Rådet har följaktligen motiverat ovannämnda beslut på ett korrekt sätt."

18 Klaganden åberopade som tredje grund att rätten till tillgång till handlingar hade åsidosatts. Han gjorde härvid gällande att artiklarna 1 andra stycket EU, 6.1 EU och 255 EG samt artiklarna 4.1 a, 4.6 och 9.3 i förordning nr 1049/2001 hade åsidosatts.

19 Förstainstansrätten prövade först den tredje grundens första del, som avsåg att rådet, i samband med det första avslagsbeslutet, på samma gång hade underlåtit att göra en konkret prövning av frågan huruvida ett utlämnande av de begärda uppgifterna kunde skada det allmänna samhällsintresset och att göra en avvägning mellan sina egna intressen och klagandens intressen samt åsidosatt principen om att undantag från rätten till tillgång till handlingar skall tolkas restriktivt. I detta hänseende fastställde förstainstansrätten bland annat följande i punkterna 71–82 i den överklagade domen:

"71 Det skall inledningsvis erinras om att rådet, inom ramen för de undantag som föreskrivs i artikel 4.1 a i förordning nr 1049/2001, inte var skyldigt att beakta sökandens särskilda intresse av att erhålla de begärda handlingarna (se ovan punkterna 52 och 54).

...

74 Förstainstansrätten konstaterar för det första vad gäller skyddet för det allmänna samhällsintresset i fråga om allmän säkerhet ...

...

77 Det är en förutsättning för en effektiv kamp mot terrorismen att de uppgifter som innehas av de offentliga myndigheterna och som avser personer eller enheter som är misstänkta för terrorism förblir hemliga så att uppgifterna förblir relevanta och möjliggör effektiva åtgärder. Att lämna ut den begärda handlingen till allmänheten skulle således ovillkorligen ha skadat det allmänna samhällsintresset i fråga om allmän säkerhet. Rätten kan inte godta den skillnad

som sökanden gör mellan strategiska uppgifter och uppgifter som rör honom personligen. Varje personlig uppgift består nämligen nödvändigtvis av vissa delar som är strategiska i kampen mot terrorism, såsom informationskällor, uppgifternas karaktär eller i vilken grad de som är misstänkta för terrorism är övervakade.

78 Rådet har således inte gjort en uppenbart felaktig bedömning när det vägrade att ge tillgång till protokoll 13 441/02 med anledning av den allmänna säkerheten.

79 Vad för det andra gäller skyddet för det allmänna samhällsintresset i fråga om internationella förbindelser, är det med avseende på beslut 2002/848 och förordning nr 2580/2001 uppenbart att dess syfte, det vill säga att bekämpa terrorism, faller inom ramen för den internationella åtgärd som föranletts av Förenta nationernas säkerhetsråds resolution 1373 (2001) av den 28 september 2001. Staterna uppmanas att samarbeta inom ramen för denna globala åtgärd. Beståndsdelarna i detta internationella samarbete förekommer säkerligen, för att inte säga nödvändigtvis, i den begärda handlingen. Under alla omständigheter har sökanden inte bestridit den omständigheten att tredjeländer var inblandade när beslut 2002/848 antogs. Han har tvärtom ansökt om att bli underrättad om vilka stater det är fråga om. Därav följer att den begärda handlingen verkligen omfattas av tillämpningsområdet för undantaget avseende internationella förbindelser.

80 Detta internationella samarbete i fråga om terrorism förutsätter att staterna har förtroende för att de uppgifter som de lämnar till rådet behandlas konfidentiellt. Med beaktande av den begärda handlingens karaktär, kunde således rådet med fog anse att ett utlämnande av denna handling skulle kunna skada Europeiska unionens ställning inom det internationella samarbetet på området för kampen mot terrorism.

81 Rätten kan av de skäl som angetts ovan inte godta sökandens argument att endast den omständigheten att tredjeländer är delaktiga i institutionernas verksamhet inte räcker för att motivera en tillämpning av undantaget i fråga. Till skillnad från vad som följer av detta argument, sker nämligen samarbetet med tredjeländer på ett särskilt känsligt område, nämligen kampen mot terrorismen, vilket motiverar att samarbetet hålls hemligt. Dessutom framgår det av beslutet i dess helhet att de berörda staterna motsatt sig att uppgift lämnas ut om vilka de är.

82 Därav följer att rådet inte har gjort någon uppenbart oriktig bedömning när det fann att ett utlämnande av den begärda handlingen skulle kunna skada det allmänna samhällsintresset i fråga om internationella förbindelser."

20 Förstainstansrätten prövade därefter den tredje grundens tredje del, där klaganden gjorde gällande att en restriktiv tolkning av "upphovsmannaregeln" medförde att rådet hade bort uppge vilka stater som hade inkommit med handlingar avseende beslut 2002/848 och dessa handlingars karaktär, för att klaganden skulle kunna ansöka om tillgång till handlingarna hos upphovsmännen. Förstainstansrätten fastställde i detta hänseende följande i punkterna 91–99 i den överklagade domen:

"91 Det skall inledningsvis beaktas att sökandens argument huvudsakligen är grundade på gammal rättspraxis avseende uppförandekodexen av den 6 december 1993 för allmänhetens tillgång till rådets och kommissionens handlingar (EGT L 340, s. 41; svensk specialutgåva, område 1, volym 3, s. 86) (nedan kallad uppförandekodexen), som genomförts genom rådets beslut 93/731/EG av den 20 december 1993 om allmänhetens tillgång till rådets handlingar (EGT L 340, s. 43; svensk specialutgåva, område 16, volym 2, s. 64) och kommissionens beslut 94/90/EKSG, EG, Euratom av den 8 februari 1994 om allmänhetens tillgång till kommissionens handlingar (EGT L 46, 1994, s. 58; svensk specialutgåva, område 16, volym 2, s. 66).

92 Av uppförandekodexen framgår att om den handling som förvaras av en institution upprättats av tredje man skall en ansökan om tillgång till handlingar ställas direkt till denne. Därav drog domstolen slutsatsen att institutionen skulle ange vem som hade upprättat handlingarna för att sökanden skulle kunna göra en ansökan om tillgång till handlingarna till denne ([dom av den 6 mars 2003 i mål C-41/00 P,] Interporc mot kommissionen, [REG 2003, s. I-2125,] punkt 49).

93 Enligt artikel 4.4 och 4.5 i förordning nr 1049/2001 ankommer det däremot på institutionen i fråga att själv samråda med den tredje parten som upprättat handlingen, såvida det inte är självklart att ansökan om tillgång till handlingar skall beviljas eller avslås. När det är fråga om medlemsstater, får dessa begära att de handlingar som härrör från dem inte skall lämnas ut utan deras medgivande.

94 Upphovsmannaregeln, i dess lydelse enligt uppförandekodexen, har således genomgått en grundläggande förändring i förordning nr 1049/2001. Detta innebär att upphovsmannens identitet får avsevärt mindre betydelse än enligt de tidigare bestämmelserna.

95 I artikel 9.3 i förordning nr 1049/2001 föreskrivs att känsliga handlingar 'skall registreras eller lämnas ut endast om den varifrån handlingen härrör givit sitt samtycke'. Förstainstansrätten finner att känsliga handlingar omfattas av undantagsbestämmelser, vars uppenbara syfte är att säkerställa att handlingarnas innehåll och även deras existens hemlighålls.

96 Rådet hade således ingen skyldighet att lämna ut de ifrågavarande handlingar som upprättats av stater och som avser antagandet av beslut 2002/848, och rådet hade inte heller skyldighet att lämna ut vilka dessa stater är, för det första, eftersom dessa handlingar är känsliga handlingar och, för det andra, eftersom de stater som upprättat dem har motsatt sig ett utlämnande.

97 Sökanden har emellertid inte bestridit den rättsliga grund som åberopats av rådet, det vill säga artikel 9.3 i förordning nr 1049/2001, som förutsätter att de berörda handlingarna anses vara känsliga, och inte heller den omständigheten att rådet erhållit ett negativt yttrande från de stater som upprättat de berörda handlingarna.

98 För övrigt råder det ingen tvekan om att handlingarna i fråga är känsliga handlingar. ... Med hänsyn till att institutionernas yttranden presumeras vara lagenliga, skall det dessutom konstateras att sökanden inte på något sätt har visat att rådets yttrande, enligt vilket det erhållit ett negativt svar från de berörda staterna, var felaktigt.

99 Rådet har således haft fog för att underlåta att lämna ut handlingarna i fråga och att underlåta att uppge vilka stater som upprättat dem."

Överklagandet

21 Klaganden har till stöd för sitt överklagande åberopat fem grunder och yrkat att domstolen skall upphäva den överklagade domen och därefter själv avgöra målet i sak, varvid den skall bifalla de yrkanden som klaganden framställde i första instans avseende en ogiltigförklaring av avslagsbesluten. Klaganden har även yrkat att rådet skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

22 Rådet har yrkat att överklagandet skall ogillas och att klaganden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

Överklagandet i den del det avser målen T-150/03 och T-405/03

23 Inledningsvis erinrar domstolen om att det, enligt fast rättspraxis, framgår av artikel 225 EG, artikel 58 första stycket i domstolens stadga och artikel 112.1 c i domstolens rättegångsregler att det i ett överklagande klart skall anges på vilka punkter den dom som det yrkas upphävande av ifrågasätts samt de rättsliga grunder som särskilt åberopas till stöd för detta yrkande (se dom av den 12 september 2006 i mål C-131/03 P, Reynolds Tobacco m.fl. mot kommissionen, REG 2006, s. I-7795, punkt 49 och där angiven rättspraxis).

24 I förevarande mål har klaganden visserligen yrkat att domstolen skall upphäva den överklagade domen i den del den avser målen T-110/03, T-150/03 och T-405/03. De fem grunder som åberopats till stöd för överklagandet avser dock endast förstainstansrättens motivering avseende ogillandet av talan i målet T-110/03. Ovannämnda grunder innehåller däremot ingen kritik av de skäl som förstainstansrätten anförde för att ogilla talan i målen T-150/03 och T-405/03.

25 Under dessa omständigheter skall överklagandet avvisas såvitt det avser yrkandet att den överklagade domen skall upphävas i den del talan i målen T-150/03 och T-405/03 därigenom ogillades.

Överklagandet i den del det avser mål T-110/03

Den första grunden: Åsidosättande av artiklarna 220 EG, 225 EG och 230 EG samt rätten till försvar, rätten till en rättvis rättegång och rätten till ett effektivt rättsmedel

— Klagandens argument

26 Som den första grundens första del har klaganden anfört att förstainstansrätten felaktigt begränsade omfattningen av sin fullständiga granskning av lagenligheten enligt artikel 230 EG, genom att i punkterna 46 och 47 i den överklagade domen fastställa att rådet har ett obegränsat utrymme för skönsmässig bedömning när det beslutar att inte ge tillgång till handlingar på grund av de undantag avseende skyddet för det allmänna samhällsintresset som avses i artikel 4.1 a i förordning nr 1049/2001 och att domstolsprövningen av ett sådant utrymme för skönsmässig bedömning är begränsad till en granskning av att reglerna, i fråga om förfarandet och motiveringen, har iakttagits, att de faktiska omständigheterna är materiellt riktiga samt att det inte skett en uppenbart oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna eller förekommit maktmissbruk. Enligt artikel 67.3 i förstainstansrättens rättegångsregler får dessutom förstainstansrätten grunda sin kontroll på innehållet i den handling till vilken tillgång vägrats, vilket bekräftar att förstainstansrätten skall göra en fullständig granskning av lagenligheten av institutionernas beslut avseende allmänhetens tillgång till deras handlingar.

27 Klaganden har i andra hand gjort gällande att en sådan fullständig granskning av lagenligheten under alla omständigheter är motiverad med hänsyn till de särskilda omständigheterna i förevarande mål, som i tre hänseenden skiljer sig från omständigheterna i det ovannämnda målet Hautala mot rådet, som det hänvisas till i punkterna 46 och 47 i den överklagade domen. För det första rör de begärda handlingarna och det första avslagsbeslutet endast EG-fördraget och inte den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken i den mening som avses i avdelning V i EU-fördraget. För det andra är inte dessa handlingar avsedda för internt bruk utan

de har till syfte att bidra till lagstiftningsförfarandet och skall därför vara mer tillgängliga. För det tredje har klaganden ett berättigat intresse av att få tillgång till handlingarna som rör honom personligen och som har medfört att han fördes upp på den omtvistade förteckningen.

28 Förstainstansrätten gjorde sig skyldig till två felaktiga rättstillämpningar när den i punkt 52 i den överklagade domen fastslog att det särskilda intresse som den som ansöker om tillgång till en handling som rör honom personligen kan göra gällande inte skall beaktas vid tillämpningen av de tvingande undantag som föreskrivs i artikel 4.1 a i förordning nr 1049/2001.

29 Förstainstansrätten underlät att genomföra sin granskning mot bakgrund av den allmänna principen i artikel 6.3 a i Europakonventionen, enligt vilken "[v]ar och en som blivit anklagad för brott har följande minimirättigheter ... att utan dröjsmål ... och i detalj, underrättas om innebörden av och grunden för anklagelsen mot honom", trots att klaganden omfattas av denna bestämmelse till följd av att han har förts upp på den omtvistade förteckningen. Genom att således bortse från klagandens särskilda intresse åsidosatte dessutom förstainstansrätten bestämmelsen enligt vilken ett beslut avseende en begäran om tillgång till institutionernas handlingar skall vara grundat på en prövning av omständigheterna i varje enskilt fall.

30 Som den första grundens andra del har klaganden gjort gällande att förstainstansrätten åsidosatte rätten till försvar och den allmänna princip som säkerställer rätten till en rättvis rättegång, genom att inte granska lagenligheten av det första avslagsbeslutet mot bakgrund av artikel 6.3 a i Europakonventionen och inte behandla klagandens argument i detta hänseende.

31 Som den första grundens tredje del har klaganden anfört att förstainstansrätten dessutom åsidosatte klagandens rätt till ett effektivt rättsmedel enligt artikel 13 i Europakonventionen, genom att begränsa omfattningen av granskningen av lagenligheten och underkänna argumentet avseende åsidosättandet av den princip som föreskrivs i artikel 6.3 a.

— Domstolens bedömning

32 Vad gäller den första grundens första del framgår det av domstolens rättspraxis att omfattningen av gemenskapsdomstolarnas granskning av lagenligheten enligt artikel 230 EG kan variera beroende på vilka områden som berörs.

33 Vad gäller domstolskontrollen av iakttagandet av proportionalitetsprincipen, har domstolen fastställt att gemenskapslagstiftaren skall ges ett vidsträckt utrymme för skönsmässig bedömning på ett område inom vilket gemenskapslagstiftaren ställs inför val av politisk, ekonomisk och social art och måste göra komplexa bedömningar. Den har därav dragit slutsatsen att en åtgärd på detta område kan förklaras ogiltig endast om den är uppenbart olämplig i förhållande till det mål som den behöriga institutionen eftersträvar (se, bland annat, dom av den 10 januari 2006 i mål C-344/04, IATA och ELFAA, REG 2006, s. I-403, punkt 80 och där angiven rättspraxis).

34 I motsats till vad klaganden har gjort gällande var det riktigt av förstainstansrätten att, i punkt 46 i den överklagade domen, fastslå, i enlighet med angiven rättspraxis vad gäller en domstolsprövning av rådets beslut att vägra allmänheten tillgång till en handling på grundval av ett av de undantag avseende det allmänna samhällsintresset som avses i artikel 4.1 a i förordning nr 1049/2001, att denna institution skall ges ett omfattande utrymme för skönsmässig bedömning när den avgör huruvida utlämnande av handlingar som rör de områden som omfattas av undantagen kan skada det allmänna samhällsintresset. Det var även riktigt av förstainstansrätten att i punkt 47 i den överklagade domen fastslå att gemenskapsdomstolarnas granskning av ett sådant besluts lagenlighet följaktligen skall vara begränsad till en granskning av att reglerna, i fråga om förfarandet och motiveringen, har iakttagits, att de faktiska omständigheterna är materiellt riktiga samt att det inte skett en uppenbart oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna eller förekommit maktmissbruk.

35 För det första skall det konstateras att de intressen som skyddas genom artikel 4.1 a i förordning nr 1049/2001 är särskilt känsliga och väsentliga och att det beslut att vägra tillgång till handlingar som institutionen skall fatta enligt denna bestämmelse är tvingande, när dessa intressen kan skadas om en handling lämnas ut till allmänheten. Dessa omständigheter medför att det beslut som institutionen skall fatta är av komplex och känslig natur, vilket kräver ett särskilt mått av försiktighet. Ett sådant beslut kräver således ett utrymme för skönsmässig bedömning.

36 För det andra är de kriterier som föreskrivs i artikel 4.1 a i förordning nr 1049/2001 mycket allmänna. Såsom framgår av denna bestämmelse skall det nämligen inte ges tillgång till en handling, om ett utlämnande av den berörda handlingen skulle "undergräva" skyddet för det "allmänna samhällsintresset" i fråga om "allmän säkerhet" eller "internationella förbindelser".

37 Det framgår av förordningens förarbeten att olika förslag som hade till syfte att förtydliga tillämpningsområdet för undantagen avseende det allmänna samhällsintresset enligt artikel 4.1 a i nämnda förordning och som troligen skulle öka möjligheterna till domstolsprövning av institutionens bedömning förkastades.

38 Detta gäller bland annat preciseringen i förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning av den 27 juni 2000 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar (EGT C 177 E, s. 70). Preciseringen hade till syfte att begränsa undantagens tillämpningsområde till situationer där ett utlämnande "avsevärt kan skada" skyddet för ovannämnda intressen. Detta är även fallet med den trettionde ändringen av ovannämnda förslag, vilken anges i lagstiftningsförslaget i betänkande från Europaparlamentets utskott för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor (A5-0318/2000). Däri

föreslogs att artikel 4 skulle ändras på så sätt att tillgång till en handling inte skall ges om ett utlämnande av handlingen "i betydande grad" kan utgöra ett hot mot allmän säkerhet eller "viktiga intressen" i anslutning till EU:s internationella förbindelser.

39 För det tredje kan inte artikel 67.3 i förstainstansrättens rättegångsregler ha någon inverkan på de principer som anges i punkterna 46 och 47 i den överklagade domen, vilket rådet med rätta har gjort gällande. I tredje stycket i denna bestämmelse, som ingår i avdelning II kapitel 3 avsnitt 2 i dessa rättegångsregler, vilken rör processledning, föreskrivs nämligen endast följande: "När en handling, som en gemenskapsinstitution vägrat bevilja tillgång till, har lagts fram för förstainstansrätten inom ramen för en talan som gäller lagenligheten i denna vägran, skall handlingen inte tillställas de andra parterna." Syftet med en sådan bestämmelse är i första hand att verkningarna av en institutions beslut att inte lämna ut en handling skall bestå till dess förstainstansrätten har avgjort målet i sak, när ett sådant beslut att vägra tillgång till en handling utgör föremålet för tvisten. En sådan processbestämmelse är inte relevant vid fastställandet av omfattningen av gemenskapsdomstolarnas prövning enligt EG-fördraget, även om det i bestämmelsen föreskrivs att förstainstansrätten i förekommande fall kan få tillgång till en handling som allmänheten nekats tillgång till.

40 För det fjärde, vad gäller klagandens alternativa argumentation avseende de särskilda omständigheter i det aktuella fallet som anges i punkt 27 i förevarande dom, kan inte heller dessa omständigheter på något sätt påverka omfattningen av förstainstansrättens prövning i det aktuella fallet.

41 Domstolen konstaterar inledningsvis att även om det antas, såsom klaganden påstått, att de begärda handlingarna bidrog till att en rättsakt med lagstiftningskaraktär antogs, kan inte detta påstående påverka vare sig frågan huruvida ett utlämnande av dessa handlingar kunde skada de intressen som skyddas genom artikel 4.1 a i förordning nr 1049/2001 eller, följaktligen, frågan huruvida en ansökan om tillgång till dessa handlingar skulle avslås. I artikel 12.2 i förordningen föreskrivs

visserligen att handlingar som upprättats eller mottagits i samband med ett förfarande för att anta rättsakter som är juridiskt bindande i eller för medlemsstaterna, bör göras direkt tillgängliga. Det föreskrivs dock även att detta endast skall ske om inte annat följer av artiklarna 4 och 9 i förordningen.

42 När det vidare gäller klagandens argument att de begärda handlingarna och det första avslagsbeslutet endast rör EG fördraget och inte den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, konstaterar domstolen att denna omständighet inte är styrkt i förevarande fall. Såsom rådet har betonat föreligger det nämligen ett nära samband mellan beslut 2002/848, varigenom klaganden fördes upp på den omtvistade förteckningen, och rådets gemensamma ståndpunkt 2002/847/GUSP av den 28 oktober 2002 om uppdatering av gemensam ståndpunkt 2001/931/GUSP om tillämpning av särskilda åtgärder i syfte att bekämpa terrorism och om upphävande av gemensam ståndpunkt 2002/462/GUSP (EGT L 295, s. 1).

43 Vad slutligen beträffar klagandens särskilda intresse av att få kännedom om de begärda handlingarna, skall det påpekas att förordning nr 1049/2001 har till syfte att inrätta en generell rätt för allmänheten att få tillgång till institutionernas handlingar och inte att inrätta bestämmelser för att skydda ett särskilt intresse som en person kan ha av att få tillgång till en av dessa handlingar, vilket förstainstansrätten med rätta fastslog i punkt 50 i den överklagade domen.

44 Detta framgår bland annat av artiklarna 2.1, 6.1 och 12.1 i ovannämnda förordning samt av dess titel och skälen 4 och 11 i förordningen. Genom den första av dessa bestämmelser garanteras nämligen utan åtskillnad varje unionsmedborgare och varje fysisk eller juridisk person som är bosatt eller har sitt säte i en medlemsstat rätten till tillgång till institutionernas handlingar. I den andra bestämmelsen föreskrivs att sökanden inte är skyldig att ange några skäl för sin ansökan. Enligt

artikel 12.1 skall institutionerna i största möjliga utsträckning ge allmänheten "direkt" tillgång till handlingar i elektronisk form eller via ett register. I titeln till förordning nr 1049/2001 och i skälen 4 och 11 i densamma betonas även att den har till syfte att göra institutionernas handlingar tillgängliga för "allmänheten".

45 Det följer dessutom av förarbetena till förordning nr 1049/2001 att man undersökte möjligheten att utvidga förordningens syfte genom att föreskriva en skyldighet att beakta vissa särskilda intressen som en person kan åberopa för att få tillgång till en bestämd handling. I den trettioförsta ändringen i lagstiftningsförslaget i betänkandet från Europaparlamentets utskott för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor föreslogs att en ny artikel 4.1a skulle tilläggas i kommissionens förslag som omnämns ovan i punkt 38 i förevarande dom. Den föreslagna punkten hade följande lydelse: "När en institution tar ställning till allmänhetens intresse av att en viss handling [lämnas ut] skall den även ta hänsyn till de intressen som anförs av en sökande, en klagande eller någon annan tillgångsberättigad person som har rättigheter, intressen eller skyldigheter i ett ärende." Enligt den sjunde ändringen som föreslogs i yttrandet från Europaparlamentets utskott för framställningar i samma betänkande skulle det läggas till en punkt i artikel 1 i kommissionens ovannämnda förslag, i syfte att precisera att "[e]n framställare, en klagande och varje annan fysisk eller juridisk person vars rättighet, intresse eller åliggande i ett ärende berörs (en part) [även skall] ha rätt till tillgång till en handling som inte är tillgänglig för allmänheten, men som kan påverka bedömningen av hans eller hennes ärende, så som beskrivs i denna förordning och i de genomförandebestämmelser som antagits av institutionerna". Domstolen konstaterar dock att inget av dessa förslag fördes in i bestämmelserna i förordning nr 1049/2001.

46 Det framgår dessutom av lydelsen i artikel 4.1 a i denna förordning att institutionen, i fråga om de undantag från rätten till tillgång till handlingar som avses i bestämmelsen, är skyldig att vägra att ge tillgång till en handling, om ett utlämnande av handlingen till allmänheten kan skada de intressen som bestämmelsen skall skydda. Det skall i ett sådant fall, till skillnad från vad som exempelvis föreskrivs i artikel 4.2 i förordningen, inte göras en avvägning mellan de krav som kan hänföras till skyddet av dessa intressen och krav som följer av andra intressen.

47 Av vad som anförts följer att det var riktigt av förstainstansrätten att i punkt 52 i den överklagade domen fastställa att en sökandes särskilda intresse av att få tillgång till handlingar inte skall beaktas av den institution som skall avgöra huruvida ett utlämnande av dessa handlingar till allmänheten kan skada de intressen som skall skyddas genom artikel 4.1 a i förordning nr 1049/2001 och i förekommande fall avslå ansökan om tillgång till handlingarna.

48 Om det antas att klaganden, såsom han har gjort gällande, har rätt att i detalj underrättas om innebörden av och grunden för anklagelsen mot honom till följd av att han har förts upp på den omtvistade förteckningen och att denna rättighet medför en rätt att få tillgång till handlingar som finns hos rådet, kan en sådan rättighet likväl inte utövas separat genom en tillämpning av det system för allmänhetens tillgång till handlingar som inrättats genom förordning nr 1049/2001, vilket förstainstansrätten med rätta fastslog i punkterna 52–55 i den överklagade domen.

49 Av vad som anförts följer att talan inte kan vinna bifall på den första grundens första del.

50 Detsamma gäller den första grundens andra del, som avser ett åsidosättande av rätten till försvar till följd av att förstainstansrätten inte behandlade klagandens argument att hans rätt att i detalj underrättas om innebörden av och grunden för anklagelsen mot honom hade åsidosatts. Det är nämligen tillräckligt att konstatera att förstainstansrätten prövade och underkände argumentet i punkterna 52–55 i den överklagade domen, vilket framgår av punkt 48 i förevarande dom.

51 Som den första grundens tredje del har klaganden anfört ett åsidosättande av hans rätt till ett effektivt rättsmedel vad gäller åsidosättandet av hans rätt att i detalj underrättas om innebörden av och grunden för anklagelsen mot honom, till följd av att han förts upp på den omtvistade förteckningen.

52 Domstolen påpekar emellertid i detta avseende att — såsom framgår av punkt 48 i förevarande dom — en sådan rätt att bli underrättad, om det antas att den är styrkt, inte kan utövas separat genom en tillämpning av det system för allmänhetens tillgång till handlingar som föreskrivs i förordning nr 1049/2001. Härav följer att ett beslut att vägra tillgång till handlingar som grundar sig på denna förordning inte kan utgöra ett åsidosättande av en sådan rättighet. Ett sådant åsidosättande kan följaktligen inte heller ge upphov till en domstolsprövning i samband med en talan om ogiltigförklaring mot ett sådant beslut. Talan kan således inte heller vinna bifall på den första grundens tredje del.

53 Av vad som anförts följer att överklagandet inte kan bifallas på någon av den första grundens tre delar. Grunden skall följaktligen underkännas i sin helhet.

Den andra grunden: Åsidosättande av rätten till tillgång till handlingar genom en felaktig tolkning av artikel 4.1 a första och tredje strecksatserna i förordning nr 1049/2001 och en felaktig tillämpning av artikel 4.6 i samma förordning

— Klagandens argument

54 Som den andra grundens första del har klaganden gjort gällande att förstainstansrätten gjorde en felaktig tillämpning av undantaget om skydd för det allmänna samhällsintresset i fråga om allmän säkerhet i artikel 4.1 a första strecksatsen i förordning nr 1049/2001 och, därigenom, åsidosatte klagandens rätt till tillgång till handlingar.

55 Förstainstansrättens bedömning i punkterna 77–81 i den överklagade domen, enligt vilken uppgifter om terroristmisstänkta personer som finns hos offentliga myndigheter per definition skall förbli hemliga, utgör ett åsidosättande av skyldigheten att tolka undantag från en huvudregel restriktivt och medför att öppenhetsprincipen förlorar all verkan.

56 Som den andra grundens andra del har klaganden gjort gällande att förstainstansrätten även gjorde en felaktig tillämpning av undantaget om skydd för det allmänna samhällsintresset i fråga om internationella förbindelser i artikel 4.1 a tredje strecksatsen i förordning nr 1049/2001.

57 För det första utgör förstainstansrättens tolkning i punkt 79 i den överklagade domen även den ett åsidosättande av skyldigheten att tolka varje undantag restriktivt.

58 För det andra tolkade förstainstansrätten i punkterna 80 och 81 i den överklagade domen begreppet "internationella förbindelser" felaktigt genom att utgå från den felaktiga uppfattningen att de aktuella handlingarna härrörde från tredjeländer när de härrörde från medlemsstater. Förstainstansrätten har härvid tillämpat nämnda begrepp på uppgifter som medlemsstater lämnat till rådet, trots att det endast avser förbindelser mellan unionen och tredjeländer.

59 För det tredje är förstainstansrättens konstaterande, att det var motiverat att inte lämna ut de begärda handlingarna eftersom EU:s samarbete med tredjeländer skall förbli hemligt, felaktigt. Det var nämligen allmänt känt att ett sådant samarbete förekom med Republiken Filippinerna.

60 Som den andra grundens tredje del har klaganden gjort gällande att förstainstansrätten gjorde en felaktig rättstillämpning när den fastställde att det var riktigt av rådet att inte meddela vilka tredjeländer som lämnat in handlingar till institutionen, trots att det var uppenbart att hans ansökan och det första avslagsbeslutet avsåg medlemsstaters identitet. Förstainstansrätten åsidosatte härigenom artikel 4.6 i förordning nr 1049/2001 när den inte prövade och ogiltigförklarade beslutet att inte ge klaganden tillgång till vissa delar av handlingarna.

— Domstolens bedömning

61 Såsom framgår av artikel 1 i förordning nr 1049/2001, tolkad mot bakgrund av särskilt fjärde skälet i samma förordning, har förordningen till syfte att ge en så omfattande rätt till tillgång till handlingar som finns hos institutionerna som möjligt.

62 Det framgår även av förordningen, särskilt av dess skäl 11 och av artikel 4, i vilken föreskrivs undantagsbestämmelser i detta hänseende, att rätten till tillgång till handlingar emellertid är begränsad av hänsyn till allmänna eller privata intressen.

63 När sådana undantag utgör en avvikelse från principen om att allmänheten skall ha största möjliga tillgång till handlingar skall de tolkas och tillämpas restriktivt, vilket klaganden med rätta har erinrat om (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Nederländerna och van der Wal mot kommissionen, punkt 27).

64 Såsom redan anförts i punkt 34 i förevarande dom utgör inte en sådan princip om restriktiv tolkning hinder för att rådet, i fråga om de undantag avseende det allmänna samhällsintresset som avses i artikel 4.1 a i förordning nr 1049/2001,

förfogar över ett omfattande utrymme för skönsmässig bedömning för att avgöra huruvida utlämnande av en handling till allmänheten kan skada de intressen som skyddas genom denna bestämmelse. Av de skäl som domstolen angett i samband med prövningen av överklagandets första grund är förstainstansrättens granskning, av lagenligheten av ett beslut från rådet att inte ge tillgång till en handling på grundval av ett av dessa undantag, begränsad till en granskning av att reglerna, i fråga om förfarandet och motiveringen, har iakttagits, att de faktiska omständigheterna är materiellt riktiga samt att det inte skett en uppenbart oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna eller förekommit maktmissbruk.

65 Mot bakgrund av dessa inledande anmärkningar konstaterar domstolen vad gäller den andra grundens första del att förstainstansrätten, i motsats till vad klaganden har anfört och såsom rådet med rätta har gjort gällande, inte har gjort någon felaktig rättstillämpning i punkterna 77 och 78 i den överklagade domen.

66 Förstainstansrätten fastslog i punkt 77 i nämnda dom att det med lätthet kan godtas att de handlingar avseende terroristmisstänkta personer som finns hos offentliga myndigheter och som utgör känsliga handlingar i den mening som avses i artikel 9 i förordning nr 1049/2001 inte skall lämnas ut till allmänheten, eftersom ett utlämnande skulle kunna undergräva effektiviteten hos kampen mot terrorism och följaktligen undergräva skyddet för allmän säkerhet. Förstainstansrätten fastslog således med rätta i punkt 78 i samma dom att rådet inte hade gjort en uppenbart oriktig bedömning när det inte gav tillgång till de begärda handlingarna på grundval av att ett utlämnande skulle skada det allmänna samhällsintresset i fråga om allmän säkerhet.

67 Den andra grundens andra del avser en felaktig tillämpning av undantaget avseende internationella förbindelser i artikel 4.1 a tredje strecksatsen i förordning nr 1049/2001. Domstolen konstaterar omedelbart, utan att det är nödvändigt att pröva klagandens övriga argument avseende denna delgrund, att förstainstansrätten missuppfattade de faktiska omständigheterna i sin dom när den grundade sitt

resonemang på den omständigheten att rådet hade erhållit handlingar från tredjeländer, trots att det framgår av handlingarna i målet att de förstnämnda handlingarna härrörde från medlemsstater, vilket rådet dessutom har medgett.

68 Det är för övrigt uppenbart att denna missuppfattning medförde att resonemanget i punkterna 79–81 i den överklagade domen i stor utsträckning blev felaktigt. Efter detta resonemang fastslog förstainstansrätten i punkt 82 i domen att rådet inte hade gjort någon uppenbart oriktig bedömning när det fann att ett utlämnande av den begärda handlingen skulle kunna skada det allmänna samhällsintresset i fråga om internationella förbindelser.

69 Enligt fast rättspraxis kan en sådan missuppfattning av de faktiska omständigheterna åberopas inom ramen för ett överklagande och medföra att en dom som är behäftad med ett sådant fel upphävs.

70 I förevarande fall var det emellertid riktigt av förstainstansrätten att fastställa att det första avslagsbeslutet med rätta var grundat på undantaget avseende det allmänna samhällsintresset i fråga om allmän säkerhet i artikel 4.1 a första strecksatsen i förordning nr 1049/2001, vilket framgår av punkterna 65 och 66 i förevarande dom.

71 Domstolen konstaterar följaktligen att även om förstainstansrätten inte hade missuppfattat omständigheterna såsom beskrivits i punkt 67 i förevarande dom och om förstainstansrätten i så fall hade fastställt att rådet gjort fel när den grundade sitt beslut på undantaget avseende det allmänna samhällsintresset i fråga om internationella förbindelser, skulle en sådan slutsats inte ha kunnat medföra att förstainstansrätten ogiltigförklarade det första avslagsbeslutet. Beslutet är nämligen grundat på undantaget avseende det allmänna samhällsintresset i fråga om allmän säkerhet.

72 Mot bakgrund av dessa omständigheter saknas det skäl att upphäva den överklagade domen, eftersom missuppfattningen av de faktiska omständigheterna inte påverkar domslutet i nämnda dom (se, för ett liknande resonemang, dom av den 1 juni 2006 i de förenade målen C-442/03 P och C-471/03 P, P & O European Ferries (Vizcaya) och Diputación Foral de Vizcaya mot kommissionen, REG 2006, s. I-4945, punkterna 133 och 134).

73 Som den andra grundens tredje del har klaganden åter åberopat förstainstansrättens missuppfattning av de faktiska omständigheterna när den förväxlade tredjeländer med medlemsstater. Klaganden har gjort gällande att förstainstansrätten, på grund av denna förväxling, underlät att rikta kritik mot avslaget på begäran om tillgång till delar av handlingar i det första avslagsbeslutet avseende vilka stater som inlämnat handlingar till rådet.

74 I motsats till vad klaganden har gjort gällande påverkade emellertid inte denna förväxling det resonemang som föranledde förstainstansrätten att i punkt 99 i den överklagade domen fastställa att rådet haft fog för att inte uppge vilka stater som upprättat de aktuella handlingarna.

75 Såsom framgår av punkterna 95–97 i nämnda dom grundade nämligen förstainstansrätten sitt resonemang på den omständigheten att känsliga handlingar skall lämnas ut endast om den varifrån handlingen härrör givit sitt samtycke, vilket inte hade skett i det aktuella fallet. Detta följer av artikel 9.3 i förordning nr 1049/2001, som rådet hade hänvisat till i det första avslagsbeslutet. Såsom generaladvokaten har anfört i punkterna 58 och 59 i sitt förslag till avgörande skall ovannämnda artikel 9.3 tillämpas på samma sätt oavsett om handlingen härrör från en medlemsstat eller från ett tredjeland.

76 Av vad som anförts följer att det således saknas fog för samtliga delar av den andra grund som klaganden har åberopat till stöd för sitt överklagande. Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall på denna grund.

Den tredje grunden: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten

— Klagandens argument

77 Klaganden har inledningsvis gjort gällande att förstainstansrätten, vad gäller de två undantag som rådet hänvisat till för att motivera sitt beslut att inte ge tillgång till de aktuella handlingarna, felaktigt godtog den alltför kortfattade och standardiserade motiveringen i det första avslagsbeslutet såsom framgår av punkterna 62 och 65 i den överklagade domen. Förstainstansrätten kompletterade dessutom denna motivering med en egen motivering i punkterna 77, 80 och 81 i nämnda dom.

78 Vad därefter gäller vägran att ge tillgång till delar av dessa handlingar godtog förstainstansrätten återigen en standardiserad motivering i strid med artikel 253 EG, vilket framgår av punkt 63 i den överklagade domen.

79 Beträffande vägran att lämna ut namnen på de stater som lämnat de aktuella uppgifterna, medförde förstainstansrättens förväxling av medlemsstater med tredjeländer att förstainstansrätten inte alls prövade motiveringen att ett utlämnande av de berörda staternas identitet utgjorde ett hot mot det allmänna samhällsintresset i fråga om allmän säkerhet eller internationella förbindelser. En sådan bristande kontroll utgör nämligen ett åsidosättande av såväl artikel 253 EG som artikel 230 EG.

— Domstolens bedömning

80 Enligt fast rättspraxis skall den motivering som krävs enligt artikel 253 EG vara anpassad till rättsaktens beskaffenhet. Av motiveringen skall klart och tydligt framgå

hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att domstolen ges möjlighet att utöva sin prövningsrätt. Kravet på motivering skall bedömas med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet, särskilt rättsaktens innehåll, de anförda skälens karaktär och det intresse som de vilka rättsakten är riktad till, eller andra personer som direkt eller personligen berörs av den, kan ha av att få förklaringar. Det fordras inte att motiveringen av en rättsakt anger samtliga relevanta sakförhållanden och rättsliga överväganden, eftersom frågan huruvida motiveringen av en rättsakt uppfyller kraven i artikel 253 EG inte enbart skall bedömas mot bakgrund av motiveringens lydelse, utan även mot bakgrund av det sammanhang i vilket motiveringen ingår samt alla rättsregler som reglerar det ifrågavarande området (se bland annat domen i det ovannämnda målet Interporc mot kommissionen, punkt 55 och där angiven rättspraxis).

81 Förstainstansrätten har i det aktuella fallet tillämpat dessa principer korrekt. Den har heller inte gjort någon felaktig rättstillämpning när den fastslog att även om det första avslagsbeslutets motivering var kortfattad, avseende såväl vägran att ge fullständig tillgång till de begärda handlingarna som vägran att ge tillgång till vissa delar av handlingarna, var den ändå ändamålsenlig mot bakgrund av målets sammanhang. Den var dessutom tillräcklig för att klaganden skulle få kännedom om skälen för vägran att ge tillgång till handlingar och för att förstainstansrätten skulle kunna granska lagenligheten.

82 Såsom förstainstansrätten med rätta fastställde i punkterna 62 och 63 i den överklagade domen, och såsom rådet har gjort gällande vid domstolen, är nämligen den omständigheten att motiveringen är kortfattad nödvändig, för att förhindra att de känsliga intressen som skyddas genom de undantag från rätten till tillgång till handlingar som föreskrivs i artikel 4.1 a första och tredje strecksatserna i förordning nr 1049/2001 skadas, till följd av att uppgifter som dessa undantag har till syfte att skydda lämnas ut.

83 Institutionernas skyldighet att inte lämna ut uppgifter som indirekt kan skada de intressen som nämnda undantag har till syfte att skydda framgår särskilt av artiklarna 9.4 och 11.2 i förordning nr 1049/2001. I den förstnämnda bestämmelsen preciseras nämligen att en institution som beslutar att vägra tillgång till en känslig

handling skall ange skälen för sitt beslut på ett sådant sätt att de intressen som skyddas i artikel 4 i förordning nr 1049/2001 inte skadas. I den andra bestämmelsen föreskrivs särskilt att om det förekommer en hänvisning till en handling i en institutions register, skall denna hänvisning göras på ett sätt som inte undergräver skyddet för intressena i artikel 4.

84 Denna bedömning påverkas inte av den omständigheten att förstainstansrätten, i samband med prövningen i sak, hänvisade till omständigheter som inte uttryckligen framgår av motiveringen i det första avslagsbeslutet. Klaganden har i detta hänseende hänvisat till omständigheter i punkterna 77, 80 och 81 i den överklagade domen.

85 Vad gäller rådets motivering i det första avslagsbeslutet i den del det avser vägran att ange vilka stater som inkommit med handlingar, konstaterar domstolen att förstainstansrättens förväxling av tredjeländer och medlemsstater inte påverkade dess resonemang i punkterna 64 och 65 i den överklagade domen för att avgöra huruvida motiveringen uppfyllde kraven i artikel 253 EG och fastställa att bestämmelsen inte hade åsidosatts.

86 Förstainstansrätten hänvisade nämligen i nämnda punkt 64 till den omständigheten att det framgår av det första avslagsbeslutets motivering dels att de berörda handlingarna är känsliga handlingar i den mening som avses i artikel 9 i förordning nr 1049/2001, dels att den varifrån handlingarna härrör har motsatt sig att de begärda uppgifterna lämnas ut i enlighet med artikel 9.3 i förordningen. Det är emellertid utrett att de berörda myndigheternas identitet, och särskilt frågan huruvida det rör sig om medlemsstaters eller tredjeländers myndigheter, saknar betydelse.

87 Av vad som anförts följer att talan inte kan vinna bifall på den tredje grunden.

Den fjärde grunden: Åsidosättande av oskuldspresumtionen och rätten till ett effektivt rättsmedel

— Klagandens argument

88 Klaganden anser att förstainstansrätten begränsade talans omfattning på ett godtyckligt sätt och därigenom åsidosatte oskuldspresumtionen.

89 I motsats till vad förstainstansrätten angav i punkterna 50–56 i den överklagade domen innebär inte uttalandet från klagandens ombud under förhandlingen vid förstainstansrätten, enligt vilket klaganden endast ansökte om tillgång till handlingar som rörde honom, att hans ansökan om tillgång till handlingar hade till syfte ett utlämnande av dessa handlingar för att han skulle kunna säkerställa sin rätt till försvar i mål T-47/03.

90 Klaganden har gjort gällande att ansökan hade till syfte att ge såväl allmänheten som honom själv tillgång till de handlingar som legat till grund för beslutet att föra upp honom på den omtvistade förteckningen. Den kränkning av presumtionen för klagandens oskuld som han utsatts för till följd av att han förts upp på förteckningen och att den offentliggjorts kan endast effektivt avhjälpas genom en sådan tillgång till handlingarna. Detta skulle nämligen undanröja oklarheter och möjliggöra en offentlig diskussion såväl i allmänna ordalag som avseende den bevisning som åberopats mot honom.

91 Klagandens eventuella tillgång till handlingarna inom ramen för mål T-47/03, som förstainstansrätten hänvisat till i punkt 55 i den överklagade domen, ger däremot inte klaganden det effektiva rättsmedel som enligt artikel 13 i Europakonventionen tillkommer varje person vars rättigheter och friheter enligt denna konvention har åsidosatts.

— Domstolens bedömning

92 Som fjärde grund till stöd för sitt överklagande har klaganden huvudsakligen gjort gällande att oskuldspresumtionen har åsidosatts genom att han förts upp på den omtvistade förteckningen som därefter offentliggjorts och att åsidosättandet motiverar tillgången till de begärda handlingarna. Enligt klaganden kan nämligen åsidosättandet endast åtgärdas genom ett utlämnande av handlingarna och en offentlig debatt avseende dessa.

93 Domstolen konstaterar att denna grund visserligen åberopats med det påstådda syftet att visa att förstainstansrätten gjorde en felaktig bedömning avseende talans omfattning. Genom denna grund ifrågasätts dock i praktiken lagenligheten av det första avslagsbeslutet på grund av att det förhindrade ett offentliggörande av de aktuella handlingarna och att det därigenom medförde att klaganden berövades det effektiva rättsmedel som han hade rätt till på grund av att den oskuldspresumtion som han skall omfattas av hade kränkts.

94 Eftersom denna grund inte åberopades till stöd för den talan om ogiltigförklaring av nämnda beslut som klaganden väckte vid förstainstansrätten utgör den emellertid en ny grund som utvidgar föremålet för talan, och den kan därför inte åberopas för första gången inom ramen för överklagandet.

95 Om en part tilläts att för första gången vid domstolen åberopa en ny grund och anföra nya argument som han inte har åberopat vid förstainstansrätten, skulle det innebära att han vid domstolen, som har en begränsad behörighet i mål om överklagande, kunde anhängiggöra en mer omfattande tvist än den som förstainstansrätten har prövat. Domstolen är i ett mål om överklagande endast

behörig att pröva den lägre instansens rättsliga bedömning av de grunder och argument som har behandlats vid den (se, bland annat, dom av den 1 juni 1994 i mål C-136/92 P, kommissionen mot Brazzelli Lualdi m.fl., REG 1994, s. I-1981, punkt 59, av den 30 mars 2000 i mål C-266/97 P, VBA mot VGB m.fl., REG 2000, s. I-2135, punkt 79, av den 29 april 2004 i de förenade målen C-456/01 P och C-457/01 P, Henkel mot harmoniseringsbyrån, REG 2004, s. I-5089, punkt 50, samt av den 21 september 2006 i mål C-167/04 P, JCB Service mot kommissionen, REG 2006, s. I-8935, punkt 114).

96 Av vad som anförts följer att den fjärde grunden skall avvisas.

Den femte grunden: Rätten till tillgång till handlingar har åsidosatts på grund av en felaktig tolkning av artiklarna 4.5 och 9.3 i förordning nr 1049/2001

— Klagandens argument

97 Som den femte grundens första del har klaganden gjort gällande att förstainstansrätten gjorde en felaktig rättstillämpning när den i punkterna 64 och 96 i den överklagade domen fastslog att det enligt artiklarna 4.5 och 9.3 i förordning nr 1049/2001 inte bara är tillåtet att vägra lämna ut innehållet i handlingar som härrör från medlemsstater om dessa motsätter sig ett utlämnande, utan även att vägra ange vilka medlemsstater det är fråga om, trots att den sistnämnda uppgiften inte kan anses utgöra en handling i den mening som avses i ovannämnda bestämmelser. Förstainstansrätten utvidgade därigenom otillbörligen räckvidden för de undantag som föreskrivs i dessa bestämmelser.

98 Klaganden har vidare anfört att förstainstansrättens tolkning av ovannämnda bestämmelser medför att det inte går att identifiera den medlemsstat som innehar de

berörda handlingarna. Den innebär därför att den berörda personen i praktiken berövas sin rätt att vända sig till de nationella myndigheterna för att få tillgång till handlingarna med tillämpning av nationell rätt eller att det under alla omständigheter blir orimligt svårt att utöva denna rätt, eftersom berörda personer tvingas att inleda förfaranden i samtliga medlemsstater som kan inneha handlingarna.

99 Som den femte grundens andra del har klaganden gjort gällande att förstainstansrätten inte behandlade hans argument att rådet inte hade motiverat hur ett utlämnande av de berörda medlemsstaternas identitet kunde skada det allmänna samhällsintresset i fråga om allmän säkerhet eller internationella förbindelser.

— Domstolens bedömning

100 Vad gäller den femte grundens första del konstaterar domstolen inledningsvis att parterna vid förstainstansrätten var eniga om att de handlingar som avses i det första avslagsbeslutet är känsliga handlingar som omfattas av bestämmelserna i artikel 9 i förordning nr 1049/2001 och att vägran att lämna ut uppgifter om från vilka stater handlingarna härrörde grundade sig på artikel 9.3, med hänsyn till att de berörda staterna hade motsatt sig ett utlämnande av denna information, vilket framgår av punkterna 97 och 98 i den överklagade domen. Förstainstansrätten fann således att dessa omständigheter var styrkta och detta har inte ifrågasatts i överklagandet.

101 Med hänsyn till känsliga handlingars särskilda karaktär föreskrivs det i artikel 9.3 i förordning nr 1049/2001 att sådana handlingar skall registreras eller lämnas ut endast om den varifrån handlingen härrör givit sitt samtycke. Såsom förstainstansrätten med rätta fastslog i punkt 95 i den överklagade domen följer det av nämnda bestämmelser att den varifrån en känslig handling härrör kan motsätta sig inte bara

ett utlämnande av handlingens innehåll utan även ett utlämnande av uppgiften om att den över huvud taget existerar.

102 Den varifrån handlingen härrör har således rätt att kräva att en känslig handlings existens hemlighålls. Såsom rådet har gjort gällande vid domstolen var det därför i det avseendet riktigt av förstainstansrätten att i punkt 96 i den överklagade domen fastställa att myndigheten även kan motsätta sig att dess egen identitet lämnas ut om handlingens existens blir känd.

103 Denna slutsats, som således med nödvändighet följer av lydelsen i artikel 9.3 i förordning nr 1049/2001, kan förklaras mot bakgrund av den särskilda karaktär som är utmärkande för de handlingar som avses i artikel 9.1 i förordningen. Dessa handlingars mycket känsliga innehåll motiverar en särskild behandling, vilket framgår av skäl 9 i förordningen. Nämnda slutsats kan således inte anses vara oproportionerlig på grund av att den kan medföra att det blir svårare eller till och med praktiskt omöjligt för den som vägras tillgång till en känslig handling att få kännedom om från vilken stat handlingen härrör.

104 Förstainstansrättens rättsliga bedömning och fastställande av de faktiska omständigheterna i punkterna 95–97 i den överklagade domen räcker dessutom, i sig, för att stödja den slutsats som förstainstansrätten kom fram till i punkt 99 i den överklagade domen, nämligen att det var riktigt av rådet att inte lämna ut de berörda staternas identitet. Det är således inte nödvändigt att pröva anmärkningen avseende en felaktig tolkning av artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001, eftersom en sådan prövning inte under några omständigheter kan påverka denna slutsats eller, följaktligen, domslutet i den överklagade domen.

105 Vad gäller den femte grundens andra del konstaterar domstolen att förstainstansrätten, i motsats till vad klaganden har gjort gällande, behandlade klagandens argument att rådet felaktigt underlät att motivera hur ett utlämnande av de berörda

medlemsstaternas identitet skulle ha kunnat skada det allmänna samhällsintresset i fråga om allmän säkerhet eller internationella förbindelser.

106 Förstainstansrätten fastslog i punkterna 64 och 65 i den överklagade domen att rådet — genom att i det första avslagsbeslutet hänvisa till artikel 9.3 i förordning nr 1049/2001, vilket klargjorde att de aktuella handlingarna var känsliga handlingar, och genom att hänvisa till den omständigheten att de berörda staterna hade motsatt sig ett utlämnande av deras identitet — hade gett klaganden möjlighet att få reda på skälen för beslutet och gett förstainstansrätten möjlighet att pröva detta.

107 I punkt 64 angav förstainstansrätten uttryckligen att de två tillämpningskriterierna för artikel 9.3 i förordning nr 1049/2001 var dels den omständigheten att den aktuella handlingen är en känslig handling, dels den omständigheten att den varifrån handlingen härrör motsatte sig ett utlämnande av den begärda informationen. Förstainstansrätten fastslog härigenom underförstått men likväl bestämt att den sistnämnda omständigheten var tillräcklig för att motivera rådets vägran att ge tillgång till informationen och att rådet inte behövde göra en bedömning av skälen för detta och, därför, inte heller ange huruvida, och på vilket sätt, utlämnandet av denna identitet skulle kunna skada de intressen som skyddas genom artikel 4.1 a i förordningen.

108 Det saknas således fog för båda delar av den femte grund som klaganden har åberopat till stöd för sitt överklagande. Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall på denna grund.

109 Av det ovan anförda följer att en av de grunder som åberopats till stöd för överklagandet skall avvisas och att överklagandet skall ogillas i övrigt.

Rättegångskostnader

110 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som är tillämplig på mål om överklagande enligt artikel 118, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Rådet har yrkat att klaganden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klaganden har tappat målet, skall rådets yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

1) Överklagandet ogillas.

2) Jose Maria Sison skall ersätta rättegångskostnaderna.

Underskrifter